

မင်းမြတ်သရ

မင်းသား

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စုဆောင်းထားသော
လူကြီးတစ်ဦးသည် ပြတိုက်နှင့်တူသော သူ၏ အိမ်ငယ်လေးအတွင်း၌
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေသည်။

လူကြီးသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သာအခါ ဗီရိလေးအတွင်းရှိ
ရှေးဟောင်းဓားမြှောင်လေး တစ်ချောင်းကို ကြည့်၍

“ဪ ခုနစ်မြှောင်လေးတောင် ကြေးညှိတွေတက်နေပါရောလား ။
ကြေးညှိတွေကို သန့် စင်ဦးမှပဲ”

ဟုဆိုကာ မှန်ဗီရိအတွင်းရှိ ရှေးဟောင်းဓားမြှောင်လေးကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ပြတိုက်နှင့်တူသော အိမ်ငယ်လေးအတွင်း၌
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေသည်။

လူကြီးသည် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကြေးမုံမှန်လေးတစ်ချပ်ကို
မြင်လေသည်။

လူကြီးသည် ကြေးမုံမှန်လေးကို ကုန်းယူလိုက်ပြီး

“ကုန်းဘောင်ခေတ် မှန်ကလေးတော့ ဘာတစ်ခုမှ
အပြောင်းအလဲမဖြစ်သေးဘူး။ မှန်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကနုတ်တွေ ပကတိအတိုင်းပဲ
ရှိသေးတယ်။ ကြည့်စမ်း၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက်က ဒီမှန်ရှေ့မှာ နန်းတွင်းအပျိုတော်လေးတစ်ပါး

ထိုင်ပြီးတော့ အလှတွေ ပြုပြင်ချယ်သနေလိမ့်မယ်။ သူမရဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့
ဝိတုန်းရောင်ကေသာတွေကို ရွှေဘီး လေးတစ်လက်နဲ့ ဖြီးသင်ကောင်း
ဖြီးသင်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အပျိုတော်ကလေးဟာ နောင်နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာလောက်ကြာရင် ဖိုးမှန်ဆိုတဲ့
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝါသနာအိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မှန် ကလေးကို
တယုတယသိမ်းဆည်းထားမယ်လို့ သူဘယ်ထင်မလဲနော်”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေလေသည်။

ထို့နောက် လူကြီးသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မှန်ဗီရိတံခါးကို
ဖွင့်ကာ စဉ်ဖြင့် ပြု လုပ်ထားသော ဆေးတံလေးတစ်ချောင်းကို
ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ကြည့်စမ်း ၊ ညောင်ရမ်းခေတ် ဆေးတံလေးဟာ အတော်လက်ရာ
မြောက်တာပဲ၊ စဉ်ထည် လေးရဲ့ အပေါ်ယံမှာအစင်းကြောင်းလေးတွေတောင်
ထင်ကုန်ပြီ၊ အင်းပေါ်လေ နှစ်တွေအများကြီး ကြာတော့ ရွှံ့တွေ ဖုန်တွေ
ကြေးညော်တွေ ဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှုတွေဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါဟာ
လောကကြီးရဲ့ မမြဲတဲ့ သဘောတရားကို ထင်ဟပ်ပြသနေတာပဲ၊
ညောင်ရမ်းခေတ်တုန်းက ဒီစဉ် ထည်လေးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူဟာ
ကုန်သည်လူတန်းစား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လား၊ ဆင်းရဲသား
လူကြီးတစ်ယောက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် လူလတ်ပိုင်း လူကြီးတစ်ယောက်လား ၊ သူဟာ
ဆေးတံကြီး ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခဲပြီးတော့ စည်းစိမ်ခံနေမှာ သေချာတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏ ။

ထို့နောက် လူကြီးသည် အင်းပခေတ် မြေအိုးလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍
မှန်ဘီလူးဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်ရှုနေပြန်၏ ။ မြေအိုးလေး၌
အတ်ကွဲကြောင်းများပင် ထင်နေလေ၏ ။ လူကြီး က မြေအိုးလေးပေါ်တွင်

တင်ကျန်နေသော ဖုန်မှုန့်များကို ယုန်မွေးစုတ်စက်ဖြင့် ဖယ်ရှားရင်း

“ဒါဟာ အင်းဝခေတ်လက်ရာ မြေအိုးလေးပဲ၊ ဒီပစ္စည်းလေးက သိပ်အဖိုးတန်တယ်။ ငါ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အားလုံးထဲမှာ ဒီမြေအိုးလေးက ငါ တန်ဖိုးအထားဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ မြေအိုးလေးကို တယုတယ စုတ်တံဖြင့် ပွတ်တိုက်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ စုဆောင်းရာအိမ်ကြီးထဲသို့ လူငယ်တစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာ၏ ။

လူငယ်သည် ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ပင်နီအကျ..ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လူကြီး၏ အနီးသို့ တိုးကပ် လာကာ ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏ ။ လူငယ်က

“အဖေ့ကို ကြည့်လိုက်တိုင်း တစ်ချိန်လုံး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ဒီခေတ်ဟောင်းက အိုးတွေ၊ ခွက်တွေ ဆေးတံတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့မှာလား။”

ဟု မေးလေ၏ ။ ထိုအခါ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုး အဘိုးကြီးက မျက်မှန်ဝိုင်းလေးကို မတင်၍

“ဒီမယ်ငါ့သား အဖေဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကြားမှာပဲ အချိန်ကုန်နေသလို ငါ့သား လည်း တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့မှာလား။”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်က တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား .. အဖေက ကျုပ်ကို ပြန်ပြီး လက်စားချေလိုက်တာလား။ အဖေ့ကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကြားမှာ အချိန်ကုန်နေတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ကို သိုင်းပညာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေ တယ်လို့

ပြောချင်တာလား”

ဟု ပြန်လည် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

လူကြီးက မြေအိုးကို စုတ်တံဖြင့် သန့်စင်နေရာမှ လူငယ်ဘက်သို့လှည့်၍

...

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုဟာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ၊ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေကို ထင်ဟပ်ပြီး ပြသနေတယ်။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘာမှ အဖိုးမတန်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေဟာ ရှေးကျလေ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားလေ။ တန်ဖိုးရှိလေ ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ဒါဟာ လူသားမျိုးနွယ်တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးတဲ့ စိတ် ဓာတ်ကြောင့်ပဲ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးတဲ့ စိတ် ဓာတ်ရှိတဲ့လူတွေပဲ။ ဒီမှာလူလေး ဟောဒီက မှန်လေးကိုကြည့်စမ်း၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်အစောပိုင်း က ဖော်ပြနေတယ်။ ဒီမှန်လေးကိုမြင်တိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက နန်းတွင်းက အပျိုတော် လေးတစ်ဦး မှန်ရှေ့မှာ အလှပြင်နေတာကို အဖေသွားမြင်တယ်။ ဟောဒီမှာ အင်းဝခေတ်က မြေ အိုးလေးကိုကြည့် ၊ ဒီမြေအိုးလေးဟာ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ထည့် ပုံရတယ်။ ဟောဒီ မြေအိုးမှာ အဖုံးပါတယ်။ အဖုံးမှာပါတဲ့ လက်ကိုင်လေးဟာ အလွန်အနုလက်ရာ မြောက်တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က ဖခင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ရယ်မောကာ

“ကျုပ်ဟာ အဖေ့လိုပဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ အဖေရဲ့အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြားတယ်။ အဖေ့ပြတိုက်ထဲမှာ ကျုပ်အကြိုက်ဆုံးပစ္စည်းက ကုန်း ဘောင်ခေတ် မင်းသားတစ်ပါး ကိုင်ဆောင်တဲ့ ကျောက်စီဓားပဲ၊ ဒီကျောက်ဓားကို ကိုင်မိရင် အတိတ်က ဒီဓားရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ

ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်အလွန်ပြင်းပြလာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုးတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ အဲဒီ စိတ်ကလေး ကိန်းအောင်းနေတယ် ကွ၊ ဒါဟာ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် စပ်စုလိုစိတ်ပေါ့ကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စပ်စုလိုစိတ်ဟာ တိုးတက် ကြီးပွားမှုတွေမှာ အရေးပါတယ်ကွ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီး တိုးတက်လာတာလည်း စပ်စုလိုတဲ့စိတ် ကြောင့်ပဲ။ လောကမှာ စပ်စုလိုစိတ်မရှိဘဲ ဘာကိုမှ စူးစမ်းမလေ့လာချင်တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူးကွ”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးက သူ၏ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ သည်။

ထို့နောက် အံ့ဆွဲအတွင်းမှ ကတ္တီပါ ရှုံ့အိတ်လေး တစ်အိတ်ကိုထုတ်လေ၏။ လူငယ်က ထိုကတ္တီပါ ရှုံ့အိတ်လေးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“အဖေ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေ့မှာ ပိုက်ဆံနည်းနေပြီ။ ဒါကြောင့် လူကလေးက ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံ ရအောင် သွားရှာရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လူကြီးသည် အိတ်ရှုံ့လေးအတွင်းမှ ရတနာပုံခေတ်သုံးဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ထုတ်၍ လူငယ်ရှိရာသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် လူငယ်သည် ရှေးဟောင်းပြတိုက်နှင့် တူသော

အိမ်ငယ်လေးအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ လေ၏။

လူငယ်သည် ခြံဝင်းအတွင်းထဲတွင် အသင့်ရှိသော ပက်လက်မြင်းရထားပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

လူငယ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုးလူကြီးသည် သူ၏ ပစ္စည်း များကို တယုတယဖြင့် ဆက်လက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

လူငယ်သည် မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ရတနာပုံခေတ်ရွှေဒင်္ဂါးကို သွားရောက်ရောင်းချ လေ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ ရောင်းချပြီး မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ အိမ်သို့ ပြန်မည်အပြုတွင် အနီးသို့ ရွယ်တူလူငယ်လေးနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ယောက်က

“ဟားဟား ... တွေ့မှ တွေ့ပါ့မလားလို့ကွာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်မြို့လုံးနဲ့နေပြီ”

“မဲကြီးနဲ့ လက်မောင်းအားလုံးဖို့ ချိန်းထားတာ ဒီနေ့လေကွာ၊ အခု မြို့စွန့်က ညောင်ပင် အောက်မှာ မဲကြီးရောက်နေပြီ။ တော်ကြာ ငါတို့လူ လက်မောင်းသွားမလှဘူးဆိုရင် ငါတို့ကို မဲကြီး က ကြောက်တယ်လို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်ရှိ ဖိုးခေါင်ဆိုသော လူငယ်က

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ မဲကြီးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေ့ပဲ၊ ဒီအချိန်ဆို ညောင်ပင်အောက်ကို မဲကြီးတို့ လူစု ရောက်နေမှာ သေချာတယ်။ ကဲ ...

မင်းတို့နှစ်ယောက် ရထားလုံးပေါ်တက်၊ ငါတို့ အမြန်ဆုံး မြို့စွန်ကိုသွားကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်နှစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့
ခိုဆွဲတက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးခေါင်ဆိုသော လူငယ်သည် မြင်းလှည်းကို မြို့စွန်ဘက်သို့
အပြင်းမောင်းနှင် သွားလေ၏။

မြို့ပြင်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ မဲကြီးတို့
လူစုသည် ညောင်ပင် အောက်တွင် လူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိနေလေ၏။

မဲကြီးသည် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအလွန်
တုန်ခိုင်သန်စွမ်း၏။

သူသည် ဘူတာ၌ ကူလီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသော လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
၎င်းတို့အဖွဲ့ ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ မဲကြီးက ..

“ဟားဟား မင်းတို့ ရောက်လာသေးတယ်နော် ။ ငါတို့က မင်းတို့
သတ္တိကြောင်ပြီး ရောက် မလာတော့ဘူးလို့ ထင်တာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ရှေးဦးစွာ ခုန်ဆင်းသော သန့်စင်ဆိုသော
လူငယ်က

“ဟေ့ကောင် မဲကြီး မင်းဘာမှ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ဟာ
ချိန်းထားပြီးသားပွဲကို ဘယ် တော့မှ ဖျက်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ ဒီနေ့ ငါတို့
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ ဝန်ခံတယ်။ ဒါဟာလည်း
ဖိုးခေါင်အလုပ်နည်းနည်းရှိနေလို့ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်လာသော ဖိုးခေါင်ဆိုသော လူငယ်က

မြင်းလှည်းပေါ်မှ အောက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဖိုးခေါင်တို့က စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိလိုက်မယ့်
ကောင်မျိုးကွ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လူငယ်များသည် ညောင်ပင်အောက်ရှိ မြေကွက်လပ်၌
လက်မောင်းအားလှဲရန် ပြင်ကြ၏။

မဲကြီးသည် အလွန်သန်စွမ်းပြီး လက်မောင်းအားလှဲသည့် ပွဲတိုင်း၌
အနိုင်ရသည်သာ ဖြစ် သဖြင့် မဲကြီးဘက်မှ လောင်းကြေးထပ်မည့်သူ များပြားလှ၏။

ဖိုးခေါင်သည် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလိုက်ပြီး မဲကြီးနှင့်
လက်မောင်းအားလှဲရန် ပြင်လိုက် ၏။

ဖိုးခေါင်မှာ မဲကြီးကဲ့သို့ပဲ ကိုယ်ခန္ဓာထွားကြိုင်းခြင်းမရှိသော်လည်း
ကျစ်လစ်သန်မာဟန်ရှိ ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ဖိုးခေါင်နှင့်
အဖော်လိုက်ပါလာသော သန့်စင်က လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ကိုယ်ခန္ဓာအလုံးအထည်ကတော့ မဲကြီးကသာတယ်။ ဖိုးခေါင် မင်း ..
ဒီကောင်ကြီးကို ယှဉ်နိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဖိုးခေါင်က လက်ကာပြ၍

“ဟေ့ကောင် .. လူကြီးတိုင်း အချိန်စီးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စစ်မရောက်ခင်
မြွားကုန်တဲ့ စကားမပြောနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မဲကြီးနှင့် ဖိုးခေါင်သည် ညောင်ပင်အောက်ရှိ
သစ်မြစ်ဆုံရှေ့တွင် လက်မောင်း အားလှဲရန် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

နှစ်ဦးသား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်ကြည့်ပြီး
သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် လက်နှစ် ဖက်ကို တင်လိုက်ကြ၏။ မဲကြီးက လူငယ်ကို
မခန့်လေးစားကြည့်၍ ဖိုးခေါင်၏ လက်များအား ဆုတ်ကိုင်လိုက်၏။

ဖိုးခေါင်မှာလည်း မဲကြီး၏ လက်ကို ပြန်လည်ဆုတ်ကိုင်လိုက်၏။
မဲကြီးက လူငယ်ကို မထီ လေးစားကြည့်၍ ..

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဖိုးခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍ ..

“အသင့်ဘဲ ကိုယ့်လူ၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ လှဲလို့ရတယ်”

ဟု မထီလေးစား အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ မဲကြီးသည်
ဖိုးခေါင်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ..

“မင်းရဲ့ သတ္တိတော့ မဆိုးဘူး။ ကဲ ... ငါ တစ် နှစ် သုံး ရေမယ် .. တစ် နှစ်
သုံး ဆိုတာနဲ့ ဒို့ နှစ်ယောက် လက်မောင်းအားလှဲမယ်”

ဟု ဆိုကာ လက်မောင်းအားလှဲရန် အသင့်ပြင်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး အသင့်ပြင်ပြီးသောအခါ မဲကြီးက တစ်
နှစ် သုံး ဟု အော်ဟစ် ပြီး စတင်၍ လက်မောင်းအားလှဲလေ၏။

မဲကြီးသည် လူငယ်၏ ကျစ်လစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာကို
အထင်ကြီးခြင်းမရှိဘဲ ခွန်အားကို စိုက် ထုတ်၍ လက်မောင်းအားလှဲလေ၏။

သို့သော် အားစိုက်ထုတ်ပြီး များမကြာမီ ဖိုးခေါင်ဆိုသော လူငယ်သည်
သူထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ အလွန်သန်မာတောင့်တင်းကြောင်း
သတိပြုမိလိုက်လေ၏။

မဲကြီးသည် ဖိုးခေါင်၏ သန်မာသော လက်မောင်းကို အစွမ်းကုန်
အားစိုက်၍ ပြန်လည်ခုခံ ရ၏။ မဲကြီးသည် ဖိုးခေါင်ကဲ့သို့ ကျစ်လစ်သော

လူငယ်တစ်ယောက်မှ ဤသို့ သန်မာသော ခွန်အား ကို တွေ့ကြုံရမည် မထင်သဖြင့် လွန်စွာ အံ့အားသင့်နေလေ၏။

မဲကြီးသည် လူငယ်အား အသာစီးမှ မလွဲနိုင်ဘဲ လူငယ်၏ ခွန်အားကိုသာ အစွမ်းကုန် ကာ ကွယ်နေရ၏။ မဲကြီး၏ အုပ်စုမှ လူငယ်များသည် မဲကြီးကို အားမလို အားမရ ကြည့်၍

“မဲကြီး လှဲပါတော့လား၊ လှဲပါတော့လား။ မဲကြီး ... အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဒီပွဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးခေါင်ဘက်မှ အဖော်လိုက်ပါလာသော လူငယ်နှစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“မဲကြီးက လူကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူးဟေ့၊ မဲကြီးကို တစ်ခါတည်း အပြုတ်ဆော်ပေတော့ဟေ့”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ မဲကြီးသည် ပိုမို၍ အရှက်ရသွားပြီး ဖိုးခေါင်အား အနိုင်ရရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား လေ၏။ မဲကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီနေပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျလာ၏။

သို့သော် ဖိုးခေါင်အား အနိုင်ရဖို့ဝေးစွာ၊ ဖိုးခေါင်၏ လက်မောင်းအားကိုပင် ကာကွယ်ရန် အလွန်ခက်ခဲနေလေ၏။

မဲကြီးသည် ဖိုးခေါင်၏ လက်မောင်းအားကို မခံနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ လက်များ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလုမတတ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ မဲကြီးဘက်မှ ပါလာသော အပေါင်းအဖော်များသည် မဲ ကြီးအား အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး

“မဲကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖိုးခေါင်ကို နိုင်အောင် ပြန်ချစမ်းပါ၊ မဲကြီး .. ငါတို့ လောင်းကြေး တွေ ရှုံးအောင်မလုပ်နဲ့”

ဟုအော်ဟစ်ကြလေ၏။

မဲကြီးသည် သူ၏ အပေါင်းအဖော်များက တိုက်တွန်းသောကြောင့်
အစွမ်းကုန် ချွေးဒီးဒီးကျ အောင် ကြိုးစား၏။

သို့သော် ဖိုးခေါင်၏ လက်မှာ သန်မာလွန်းသဖြင့် ပြန်လည်၍ မခုခံနိုင်ဘဲ
တဖြည်းဖြည်းသာ အောက်သို့လန်ကျသွားလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဖိုးခေါင်က ခွန်အားစိုက်ထုတ်၍ လှဲချလိုက်ရာ မဲကြီး၏
လက်မောင်းသည် သစ်မြစ်ဆုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

မဲကြီး၏ အပေါင်းအဖော်များသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။ ဖိုးခေါင် ဘက်မှ ပါလာသော လူငယ်များသည်
ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ထခုန်လိုက်ကြ၏။

ဖိုးခေါင်တို့လူစုသည် အနိုင်ရသော လောင်းကြေးငွေများကို ပျော်ရွှင်စွာ
လိုက်လံသိမ်း ဆည်းကြလေ၏။ ။ ၎င်းတို့သည် မဲကြီးတို့ လူစုထံမှ
လောင်းကြေးငွေများစွာ ရရှိလိုက်၏။

မဲကြီးသည် အပွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဤပွဲတွင် အရှုံးကြီးရှုံးနိမ့်ခဲ့သဖြင့်
အလွန်မခံချိမခံသာဖြစ်နေပုံ ရ၏။ မဲကြီး၏ အပေါင်းအဖော်များသည် ၎င်းကို
ဝိုင်းဝန်း၍ အပြစ်တင်ကြလေ၏။

လောင်းကြေးများဆုံးရှုံးရသော လူငယ်တစ်ဦးက

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ထက် ဗလသေးတဲ့လူကိုတောင်
မင်းနိုင်အောင် လက် မောင်းအားမလှဲနိုင်ဘူးလား။ မင်းက ကြီးပေါကြီးဖြစ်မှန်း
အခုမှ တို့သိတော့တယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မဲကြီးသည် မျက်နှာမည်းခနဲဖြစ်သွားပြီး

“နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင် ဒီကောင့်ကို အနိုင်ယူပြမယ်ကွ”

ဟု လက်သီးဆုတ်၍ ကြိုးဝါးလေ၏။ မဲကြီး၏ ကြိုးဝါးသံကိုကြားသော
ဖိုးခေါင်က တဟား ဟား ရယ်မော၍

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မဲကြီး၊ နောင်တစ်ကြိမ်လည်း မင်းကို ငါ
အနိုင်ရဦးမှာပဲ”

ဟု မခန့်လေးစား အမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လူငယ်သုံးယောက်သည် လောင်းကြေးငွေများကို
လိုက်လံသိမ်းဆည်းပြီး မြင်း လှည်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။

ဖိုးခေါင်တို့ လူစုသည် မြို့ထဲရှိ တရုတ်ကြီးအပိန်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့
မြင်းလှည်းကို ဦးတည် မောင်းနှင်သွားလေ၏။ တရုတ်ကြီးအပိန်၏
ခေါက်ဆွဲဆိုင်သည် သူတို့မြို့ပေါ်ရှိ အကောင်းဆုံး ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဖြစ်၏။

ဖိုးခေါင်တို့သည် အပိန်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့ ဝင်၍ ခေါက်ဆွဲကြော်၊
ကြာဇံကြော်၊ အစိမ်း ကြော်၊ တောက်တောက်ကြော် စသည်ဖြင့် စာဖွယ်ရာများကို
မှာကြားလေ၏။

ဖိုးခေါင်တို့လူစု ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်နေချိန်တွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ဝါသနာရှင်လူကြီး သည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို တယုတယပွတ်သပ်နေဆဲဖြစ်၏။

သူသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများပေါ်တွင်သာ အာရုံဝင်စားထားဆဲဖြစ်၍
အိမ်ရှေ့သို့ ဖို့ဒ် ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာခြင်းကို သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

ကားပေါ်မှ ကုတ်အကျ..နှင့် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော
လူသုံးဦးဆင်းလာပြီး လူကြီး၏ အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။ လူကြီးသည်
ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေသောကြောင့် အိမ်ထဲ သို့ ဝင်လာသော လူသုံးဦးကို
သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

ထိုအခါ ကုတ်အကျ...ဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးယောက်အနက်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဦးဖိုးမှန် ကျုပ်တို့လာတာတောင် ခင်ဗျား ဆီးမကြိုတော့ဘူးလား”
ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးဖိုးမှန်သည် သူ၏ အနောက်မှလာသော အသံကြောင့်လက်ထဲတွင်
ကိုင်ထားသော ရှေးဟောင်းပုရပိုက်လေး ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ကျသွားပြီး
အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချ၍

“မင်းတို့တောင် ကျုပ်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်လာပြီကိုး၊
မင်းတို့ရဲ့ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်”

ဟုတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကုတ်အကျ...ဝတ်ထားသော လူသုံးဦးအနက်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက သူ၏ မျက်မှန်ဝိုင်းလေးကို ချွတ်၍ အိတ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်ပြီး

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကြယ်တံခွန်တွေ လက်ထဲက
ဘယ်ကိုမှ ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ ကိုယ်စားအနေနဲ့
ဦးဖိုးမှန်ဆီကို ရောက်လာရတာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝါသနာရှင် ဦးဖိုးမှန်က

“ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ကမ္ဘာကို ပတ်ပြီး ပုန်းအောင်းနေပါစေ၊
နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ပါပဲ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုတဲ့
စကားလည်း ရှိတယ်လေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်အနက်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီမှာ ဦးဖိုးမှန် .. ကျုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့
ဂိုဏ်းရဲ့ အထွဋ်အမြတ်ပစ္စည်းကို ပြန်အပ်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဦးဖိုးမှန်က သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲက ကျုပ် ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပုန်းပြေးလို့ မရတဲ့
ဒီပစ္စည်းကို ပြန်အပ်ရ တော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေထက်
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ပိုမြတ်နိုး တယ်။ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီပစ္စည်းလေးကို ကျုပ်အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်း က ယူခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်
ဒီနေရာမှာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီးနေတာ နှစ်ပေါင်း အလီလီကြာပြီ၊ ကျုပ်ကို သဲလွန်စ ရှာပြီး
ရအောင် လိုက်နိုင်တာ ချီးကျူးတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူသုံးယောက်အနက်
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား .. ဟား .. ဟား ခင်ဗျားဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေကို
အတော်လျှော့တွက် တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက လူတွေမှာ မျက်စိတွေ၊ နားတွေရှိတယ်။
မြေကိုလျှိုးပြီး မိုးကိုပျံ့ရင်တောင် ကျုပ်တို့လက်ထဲက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လူသုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ၏
အနီးတွင် လိုက်ပါလာ သော မျက်မှန်ဝိုင်းနှင့်လူက

“ကဲ ကျုပ်တို့ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အထွတ်အမြတ်ပစ္စည်းကို ဦးဖိုးမှန်
ပြန်အပ်ဖို့သင့်ပြီ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးဖိုးမှန်က တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားဟန်ပြု၍
အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွား လေ၏။ ဦးဖိုးမှန်သည်
အခန်းထောင့်ရှိအဝကျဉ်းသော ရေတကောင်းလေးတစ်လုံး၏ ရှေ့တွင် ရပ်
လိုက်လေ၏။

ထိုရေတကောင်းလေးသည် ညောင်းရမ်းခေတ်က
အနုစိတ်ခြယ်သထားသော ရေတ ကောင်းလေးဖြစ်၏။

ဦးဖိုးမှန်သည် ရေတကောင်းလေးကို ရွှေ့လိုက်ပြီး
ရေတကောင်းအောက်တွင် ခင်းထား သော ကတ္တီပါစလေးကို ဖယ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကတ္တီပါစလေးအောက်တွင် သေးငယ်သော သော့ပေါက်လေးကို
တွေ့ရလေ၏။ ဦးဖိုးမှန်သည် သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့တံကို
ထည့်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ချောက်ခနဲပွင့်သွားလေ၏။

သော့ပေါက်ပွင့်သွားသောအခါ လျှို့ဝှက်သေတ္တာလေးတစ်လုံးသည်
လျောခနဲ ထွက်လာ၏။ ထိုသေတ္တာလေးသည် စပရိန်အားဖြင့်
ကန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ထို လျှို့ဝှက်သေတ္တာလေးထဲတွင် ကြေးနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
သေးငယ်သော သေတ္တာ လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးဖိုးမှန်သည်
ကြေးနီသေတ္တာလေးကို ကိုင်၍ လူသုံးယောက် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး

“ဟောဒီ သေတ္တာလေးက အနုစိတ်လက်ရာလေးတွေကို ကြည့်စမ်း၊
ဘယ်လောက်များ၊ လက်ရာမြောက်လိုက်သလဲ။ ဒါဟာ
ရှေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို သိမ်းဆည်းတဲ့
သေတ္တာလေးဘဲ၊ အဲဒီ သေတ္တာလေးထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့
အထွတ်အမြတ်ပစ္စည်းကို ထည့်ထားတယ်”

ဟု ပြောကာ လူသုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသောလူ၏ လက်ထဲသို့ သေတ္တာလေးကို ထည့်လိုက်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ကြေးနီသေတ္တာလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး သေတ္တာလေးအား တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ငင်းနှင့်လိုက်ပါလာသော လူတစ်စုမှာလည်း ကြေးနီသေတ္တာလေးထဲသို့ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြ၏။ သေတ္တာထဲတွင် မြင်ရသောအရာမှာ ရှေးဟောင်းကနုတ်ပန်းများဖြင့် ခြယ်သ ထားသော ရွှေကြယ်ပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် သူ၏ တပည့်များအား မျက်ရိပ်ပြပြီး သေတ္တာလေးကို သိမ်းဆည်းခိုင်းလိုက်၏။

သူသည် ဦးဖိုးမှန်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး သူ၏ အိတ်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူး သေနက်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူပြီး ဦးဖိုးမှန်၏ ရင်ဝကို ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

ဦးဖိုးမှန်သည် ထိုလူ၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ တုန်လှုပ်ဟန် မပြဘဲ သက်ပြင်းချ၍

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုပဲ အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ထင်တော့ ထင်ပြီးသားပါ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကျုပ်သေရမှာကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သားလေးကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ အန္တရာယ်မပြုစေချင်ဘူး။ ကျုပ်သားဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ရန်ရန်ချင်းတုံ့နှင်းပြီး သွေးချောင်းမစီးစေချင် လို့ ကျုပ်တားရတာ ပါ။ ကျုပ်အတွက်တော့ သေရမယ်ဆိုတာ ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ သေ တယ်ဆိုတာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ နယ်ပယ်တစ်ခုကို အရောက်သွားရခြင်းဘဲ

မဟုတ် လား၊ သေခြင်းတရားကို လေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် မသေခင် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး။ သေသွားတဲ့ အချိန်ကျ သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ လေ့လာခွင့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သတ္တိကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားသားဟာ ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြယ် တံခွန်ဂိုဏ်းကလည်း လူတွေကို သွေးဆာပြီး လိုက်သတ်နေတဲ့ လူသတ်သမားတွေမဟုတ်ဘူး။ ဦးဖိုးမှန်ကို ကြယ်တံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရတာ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုဆိုကာ ဦးဖိုးမှန်၏ ရင်ဝအား ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်လေ၏ ။

ဦးဖိုးမှန်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ဗီရိုကြီးပေါ်သို့ ပက်လက်လန်ကျ၍ သေဆုံးသွားလေ၏ ။

ထိုအခါ လူသုံးယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများစု ဆောင်းထားသော အိမ်ကလေးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“နမ္ရောဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ တပည့်များအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ တပည့်နှစ်ဦးသည် ရှေးဟောင်းပြတိုက်နှင့်တူသော အိမ်ကလေးကို မီးရှို့လိုက်လေ တော့၏ ။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သောအခါ

လူသုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဖိုဒုံကားလေးပေါ်သို့ တက်၍
မောင်းနှင်ထွက်သွားကြလေ၏ ။

*